

Ένα θαύμα του γ. Παρθενίου στην Ι.Μ. Κουδουμά

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Χαρισματούχος Γέροντας Παρθένιος

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ο Κύριος είπε ότι η πίστη ακόμη κι αν έχει το μέγεθος «κόκκου σινάπεως», έχει τη δύναμη να μετακινεί και βουνά. «Εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω όρει τούτω, μετάβηθι εντεύθεν εκεί και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατήσκει υμίν» **[1]**. Αυτό ήταν λόγος υπερβολής, αφού ούτε ο ίδιος ο Κύριος έκαμε κάτι τέτοιο; Όχι· Δεν το έκαμε, διότι δεν ήταν απαραίτητο, αφού έκαμε τόσα θαύματα, που πιστοποιούσαν την θεία ταυτότητά Του. Αφού αποδείχθηκε όχι μόνο Κύριος επί των στοιχείων της φύσεως ως Δημιουργός (κατάπαυση τρικυμίας με ένα και μόνο λόγο Του), όχι μόνο Κύριος επί των ακαθάρτων πνευμάτων (θεραπείες δαιμονισμένων με μόνο το λόγο Του), όχι μόνο Κύριος επί της ζωής του ανθρώπου (θεραπείες ποικίλων ασθενειών), αλλά και Κύριος επί του θανάτου με τις αναστάσεις νεκρών και κυρίως με τη δική Του εκ νεκρών Ανάσταση «θανάτω θάνατον πατήσας».

Όμως είπε εκείνο τον καταπληκτικό, όσο και αποκαλυπτικό, λόγο για τη δύναμη που θα διέθεταν οι αληθώς και με επίγνωση πιστεύοντες σ' Αυτόν. «Ο πιστεύων εις εμέ, τα έργα α εγώ ποιώ κακείνος ποιήσει, και μείζονα τούτων ποιήσει»**[2]**. Δηλαδή εκείνος που πιστεύει σε μένα, τα υπερφυσικά έργα τα οποία εγώ ενεργώ, θα τα κάμει κι εκείνος, αλλά και μεγαλύτερα από αυτά θα κάμει. Αυτό επαληθεύτηκε πλήρως στη ζωή των Αγίων Αποστόλων, των Μαρτύρων των Αγίων, των Οσίων. Οι Βίοι τους αναφέρουν πλήθη θαυμάτων, τα οποία αδυνατεί η λογική να κατανοήσει. Μόνο με πίστη προσεγγίζονται. Όμως και η ακρίβεια του λόγου του Χριστού για τη μετακίνηση του βουνού με την πίστη που φαίνεται και εντελώς αδύνατο, έγινε κι αυτό και το διαβάζουμε στο Βίο του Αγίου Μάρκου του Αθηναίου **[3]**. Εμείς γνωρίζουμε την τάξη της φύσεως, με βάση τις αισθήσεις και τη λογική μας. Όμως «όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις». Γι' αυτό και η Πίστη μας δεν είναι μια ωραία φιλοσοφική θεωρία, ούτε μια απλή στάση σωστής ζωής, αλλά Πίστη αποκαλυπτική, θαυματουργός, «σημειοφόρος», διότι ως αληθινή, είναι ζώσα και ενεργός. Και η Εκκλησία, επειδή είναι Σώμα Χριστού, επειδή είναι Αυτός «ο Χριστός παρατεινόμενος εις τους αιώνες», είναι ο χώρος όχι μόνο της αποκεκαλυμμένης αλήθειας, αλλά και της αποκεκαλυμμένης θείας παντοδυναμίας που ενεργεί τα θαύματα, δηλαδή της πρακτικής επιβεβαίωσης του περιεχομένου της Πίστεως αυτής.

Το παρακάτω θαύμα, στα μάτια του χλιαρού στην πίστη, θα φανεί υπερβολή ή ευσεβής λαϊκή φανταστική διήγηση. Στα μάτια όμως του μελετητή της Αγίας Γραφής και πιστού, είναι γεγονός και μάλιστα πολύ πιο μικρό θαύμα από αυτά, που έκαναν στην Παλαιά Διαθήκη κατ' εντολήν του Θεού οι Πατριάρχες, ο Μωυσής, οι Προφύτες και οι Κριτές. Είναι π.χ. πολύ μικρότερο αυτό το θαύμα σε φυσική υπέρβαση από αυτά που έκανε ο Μωυσής, δηλαδή τις πληγές του Φαραώ, τη διάνοιξη της Ερυθράς θάλασσας και τη διάβαση της «αβρόχοις ποσί», το μάννα εξ ουρανού κ.α., ή από αυτά που έκανε ο Προφήτης Ηλίας να κλείσει τον ουρανό και να κάμει να βρέξει τριάμισι χρόνια και πάλι να τον ανοίξει, να κατεβάσει «πυρ εξ ουρανού» στο βωμό πάνω στο Καρμήλιο όρος, να αναστήσει το γιο της χήρας στα Σαρεπτά της Σιδώνας. Είναι μικρότερο σε φυσική υπέρβαση από τις θεραπείες, που έκανε σε ασθενείς η σκιά του Αποστόλου Πέτρου**[4]** ή τα θαύματα, που έκαναν οι Απόστολοι και οι Άγιοι των είκοσι αιώνων, που έχουν παρέλθει, με μόνη την επίκληση του ονόματος του Χριστού.

Ακόμη παρατηρούμε στο Ευαγγέλιο ότι ο Κύριος κατά κανόνα πριν από κάθε θαύμα ζητούσε την πίστη του ασθενούς ως προϋπόθεση για την ίασή του. Και όταν ο άνθρωπος, στον οποίο θα έκανε το θαύμα δεν μπορούσε ο ίδιος να διαθέτει πίστη είτε λόγω αποστά- σεως (ασθενής δούλος του Εκατοντάρχου) ή λόγω θανάτου

(θυγατέρα Ιαείρου), τότε ζητούσε την πίστη των άμεσων συγγενών, που ζητούσαν το θαύμα. «Μή φοβού, μόνον πίστευε»**[5]** είπε στον αρχισυνάγωγο Ιάειρο, και στη Χαναναία που ζητούσε τη θεραπεία της δαιμονισμένης θυγατέρας της είπε, «Μεγάλη σου η πίστις! Γενηθήτω σοι ως θέλεις»**[6]**. Μα μήπως η πίστη δεν ήταν η κινητήρια δύναμη που ώθησε τους Οσίους Πατέρες μας στην μετά ζήλου μεγάλη άσκηση, όταν έφευγαν από τη Μονή Οδηγητρίας, όπου δεν υπήρχαν οι προϋποθέσεις για υψηλές πνευματικές αναβάσεις, και μετά από την έρημο του Μαρτσάλου κατέφυγαν στα τραχύτατα νότια Αστερούσια όρη με τελική κατάληξη στον Κουδουμά;

Ο Όσιος Παρθένιος και ο αδελφός του Ευμένιος διέθεταν αυτή τη δυνατή πίστη. Αλλά έκαναν πολλή και θερμή προσευχή. Διότι η θερμή προσευχή βασίζεται στην πίστη. Πιστεύεις βαθιά, κάνεις το αίτημά σου και γίνεται δεκτό. Αυτό το διαβεβαιώνει και ο Ίδιος ο Κύριος λέγοντας: «Πάντα όσα εάν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες, λήψεσθε »**[7]**. Δηλαδή, όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη στη δύναμη του Θεού, θα τα λάβετε.

Ήταν τα πρώτα χρόνια. Εποχή που άρχισαν να χτίζουν το Καθολικό της Μονής. Είχαν μαστόρους καλούς για το πελέκημα της πέτρας. Τα πελέκια όμως κάποια μέρα τέλειωσαν. Χρειαζόταν πολύς χρόνος για να φτιάξουν ποσότητα οι «πελεκάνοι»**[8]**. Οι μαστόροι χτίστες δεν μπορούσαν να περιμένουν, διότι είχαν οικογένειες και τα μεροκάματά τους ήταν απαραίτητα για να ζήσουν τις οικογένειές τους. Έπρεπε να φύγουν για δουλειά σε άλλο μέρος και θα ξανάρχονταν, πλην όμως όποτε θα μπορούσαν και αυτό προξενούσε θλίψη στους κτίτορες. Ο Παρθένιος τους παρακάλεσε να μείνουν ακόμη μια μέρα χωρίς να τους εξηγήσει το γιατί. Τη νύχτα, όταν όλοι νωρίς ησύχασαν στα σπηλαιώδη καταλύμματα, πήρε τον αδελφό του Ευμένιο και μπήκαν στο άγιο Βήμα, που υπήρχε από το παλιό εκκλησάκι που είχαν βρει εκεί και που ήταν κι αυτό σπηλαιώδες. Γονατιστοί προσεύχονταν ως το πρωί. Τη νύχτα σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία στη θάλασσα, τέτοια που δεν είχε ξαναγίνει. Όταν τα ξημερώματα τελείωσαν την προσευχή, είπε ο Παρθένιος στον Ευμένιο.

—Βγές και κύτταξε στην παραλία και έλα να μου πεις.

Ο Ευμένιος βγήκε και είδε με έκπληξη ότι η αμμουδιά ήταν γεμάτη θαυμάσιες πελεκημένες πέτρες, έτοιμες για κτίσιμο. Ήταν θαύμα μεγάλο και πρωτάκουστο, να εκβράσει η θάλασσα έτοιμο υλικό για να αποπερατωθεί ο Ναός. Οι μαστόροι παρέμειναν και έκτισαν το Ναό, αναμειγνύοντας τη λάσπη με τα δάκρυα της κατάνυξης εξ αιτίας του θαύματος που είχε συντελεσθεί. Η Παναγία, όπως τόσες φορές γέμιζε τα δοχεία του λαδιού στα Μοναστήρια της στο Άγιον Όρος, γι' αυτό και λέγεται και «Ελαιοβρύτις», θαύμα που επαναλήφθηκε πολλές φορές, ακόμη και

στις μέρες μας πριν από μια δεκαετία περίπου στη Μονή Σίμωνος Πέτρας[9], ήταν εκείνη που γέμισε την παραλία του Κουδουμά με τις έτοιμες λαξευμένες πέτρες για το χτίσιμο του Ναού της.

Ο Ναός, λοιπόν, αυτός, το Καθολικό της Μονής έχει ουράνια ευλογία, διότι αποπερατώθηκε με θεόσταλτο υλικό. Όντως, «μεγάλα τα της πίστεως κατορθώματα»[10].

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1.Ματθ. 17,20.

2.Ιωάν. 14,12.

3.Μ. Συναξαριστής τόμ. Γ΄, έκδοσις 5^η, Αθήνα 1976, σελ. 95-109.

4.Πράξ. 5,15.

5.Μάρκ. 5, 36.

6.Ματθ. 15,28.

7.Ματθ. 21,22.

8.Έτσι ονομάζονται, μέχρι σήμερα αυτοί που πελεκούν την πέτρα για να της δώσουν το κατάλληλο σχήμα.

9.Το θαυμαστό αυτό γεγονός, που έγινε στη Σιμωνόπετρα του Αγίου Όρους είχε και συνέχεια. Ακολούθησαν οι αποδείξεις της θαυματουργίας, διότι με το λάδι αυτό, που στάλθηκε στα πέρατα της γης, έγιναν πολλές θεραπείες και μάλιστα ανιάτων ασθενειών.

10.Απολυτίκιο της μνήμης του Αγίου Μεγαλομ. Θεοδώρου του Τήρωνος.

Πηγή: Χρυσόστομου Παπαδάκη, Αρχιμανδρίτη του Οικουμενικού Θρόνου, Πρωτοσύγκελλος Ιεράς Μητροπόλεως Γορτύνης και Αρκαδίας, Οι Όσιοι Παρθένιος και Ευμένιος και η Ιερά Μονή Κουδουμά, εκδόσεις Ιεράς Μονής Κουδουμά, σελ.152-156, μοίρες 2003